

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Νικ. Ι. Λάσκαρης

Μαύρη παρηγοριά

Φάρσα εις πράξιν μίαν

Εθνικόν Ημερολόγιον χρονολογικόν, φιλολογικόν και γελοιογραφικόν (Κ. Φ. Σκόκου) του έτους 1898, Αθήνα, τμ. 13 (1898), σ. 379-396

ΜΑΥΡΗ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ *)

ΦΑΡΣΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

«Femme rit, quand elle peut
et pleure quand elle veut.»

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΤΟΥΡΛΟΥΜΠΗ, ΣΟΦΙΑ ΤΟΥΡΛΟΥΜΠΗ θυγάτηρ της, —
ΑΡΙΣΤΕΑ ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ φίλη των. — ΜΙΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ, — ΓΙΟΥΣΟΥΦ ὑπη-
ρέτης, — ΤΡΙΑΝΤΗΣ ὑπηρετομεσίτης, — ΜΑΣΤΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ.

Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις.

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἴθουσαν πλουσίως ἐπιπλωμένην. Δεξιᾷ καὶ ἀρι-
στερᾷ μεγάλα παραπετάσματα κατάμαυρα. Εἰς τὸ βάθος, θύρα μετὰ
πενθίμων παραπετασμάτων. Παρὰ τὸ δεξιὸν μέρος τῆς θύρας ἀνήρτηται
δύω εἰκόνες μετὰ μεγάλων μαύρων πλαισίων παριστῶσαι, ἡ μὲν τὸν
Μαυροκορδάτον, ἡ δὲ τὸν Μαυρομιχάλην. παρὰ τὸ ἀριστερὸν ἀνήρτηται
ἐτέρα εἰκὼν παριστῶσα τὸν Μαυρομαρᾶν, ὑπ' αὐτὴν μικρὸς γεωγραφικὸς
χάρτης τῆς Μαύρης θαλάσσης. Δεξιᾷ παρὰ τὸ δεύτερον παρασκήνιον μέ-
λαν κλειδοκύμβαλον ἐφ' οὗ διάφορα τεμάχια μουσικῆς. Ἐνωθεν τοῦ κλει-
δοκυμβάλου, ἐντὸς πλουσίου μελανοῦ εἰκονοστασίου, ἔμπροσθεν τοῦ ὁποίου
κρέματα ἀνημμένον μικρὸν κανδήλιον, ἡ εἰκὼν τοῦ κ. Τουρλουμπῆ.
Ἀριστερᾷ, καναπές μετὰ μελανῶν σκεπασμάτων, καθῆκται μαῦραι καὶ
ἐν τῷ μέσῳ τραπέζιον ἐφ' οὗ μικρὸν βιβλίον. Εἰς τινὰ γωνίαν μέλαν
paravent κεκλεισμένον. Θῦραι παράπλευροι.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ καὶ ΣΟΦΙΑ

ΣΟΦΙΑ. (Ἐικοσαέτις τὴν ἡλικίαν καὶ κατάμαυρα ἐνδεδυμένη.)
Μὰ τέλος πάντων ὡς πότε πειὰ θὰ διαρκῆ αὐτὴ ἡ κατάστασις!
Κοντεύομε νὰ γίνωμε ὁ περίγελως τοῦ κόσμου.

*) Ἡ Μαύρη «Παρηγορία» ἐγράφη ἐν Νάξῳ κατὰ τὴν 18 καὶ 19
Ἰουλίου 1897 καὶ κατὰ σύμπτωσιν ἐν τῷ ὁροσερῷ χωρίῳ Μέλανες ὅπου
εὐγενῶς μοὶ παρεχώρησε τὸ κτῆμα τοῦ ὁ κ. ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ Γ. ΠΡΑΝΤΟΥ-
ΝΑΣ εἰς ὃν καὶ δικαιοματικῶς ἀφιερῶται τὸ μικρὸν αὐτὸ ἔργον εἰς ἀνά-
μνησιν τῆς ἧς ἐτυχον παρ' αὐτοῦ φιλοξενίας.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (καθημένη ἐπὶ τοῦ καταπέ καὶ πενθηφοροῦσα.)
Γιὰ 'μένα κόσμος πλέον δὲν ὑπάρχει . . . τελείωσε! . . . Ἐπο-
μένως 'μπορεῖ νὰ λέγῃ ὅ,τι θέλει . . . "Ἐναν εἶχα κ' ἐγὼ στὸν
κόσμο καὶ τὸν ἔχασα.

ΣΟΦΙΑ. Αἴ. μὰ καλὰ, μήπως εἴσθε ἡ πρώτη; Καὶ ἄλλαις ἔ-
χασαν τοὺς ἀνδρες των μὰ δὲν ἔκαναν ἔτσι.—

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Κολιὸς καὶ κολιὸς κι' ἀπῶνα βαρέλι! Νομίζεις
πῶς ὅλοι οἱ ἀνδρες τὸ ἴδιο εἶναι. "Αχ! καυμένη, ἀν' ἤξερες, μαζὺ
μ' ἐμένα τί ἔχασες καὶ σύ.

ΣΟΦΙΑ. Τὸ ξέρω. Ἐχασα τὸν πατέρα μου, μὰ δὲν κάνω ἔτσι.
Καλὰ θὰ ἦταν νὰ τὸν ἔχω, μὰ μιὰ φορὰ κ' εἶχα τὴν ἀτυχία
νὰ τὸν γάσω, πρέπει νὰ κάνω ὑπομονή.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ἐσὺ 'μπορεῖς νὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις . . . Για
μένα πλέον εἶναι ὅλα μαῦρα καὶ σκότεινα . . . Κι' ὅσα δὲν εἶ-
ναι θὰ τὰ κάνω ἐγὼ!

ΣΟΦΙΑ. Μὰ μήπως ἀφήσατε καὶ τίποτα ποῦ νὰ μὴν εἶναι
μαῦρο! . . . Τὸ καλὸ εἶναι ποῦ δὲν ἔρχεται πλέον κάνεις 'ς τὸ
σπίτι μας, ἀλληῶς τί θ' ἀκούγαμε κ' ἐγὼ δὲν ξέρω!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Αὐτὸ ἔλειπε, νὰ δεχώμεθα καὶ κόσμον.

ΣΟΦΙΑ. Μ' αὐτὴ δὲν εἶναι πειὰ ζωὴ! . . . Αὐτὴ εἶναι κόλασις
κυριολεκτικῶς. "Ἄδης! . . . Δὲν βλέπει κάνεις ἄλλο τίποτα τρι-
γύρω του παρὰ μαῦρα! . . . Δὲν ξέρω πῶς δὲν σὰς ἦρθε ἀκόμη
ἡ ἰδέα νὰ βάψετε καὶ τὰ μουτρά μου μαῦρα!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Καὶ νομίζεις πῶς ἀν' δὲν ἦσουν μελαχρινὴ θὰ
σὲ κρατοῦσα ἐδῶ;

ΣΟΦΙΑ. "Ωστε γι' αὐτὸ ἐδιώξατε καὶ τὴν Ἀννέζα;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ἐννοεῖται! Μήπως ἤθελες νὰ βλέπω 'μπρο-
στά μου τὰ ξανθὰ της τὰ μαλλιά;

ΣΟΦΙΑ. Μὰ γι' αὐτὸ εἴμαστε καὶ τρεῖς ἡμέραις τώρα χωρὶς
ὕπνρητρία . . . Καὶ καθὼς πᾶμε, μοῦ φαίνεται, πῶς δὲν θὰ
'βροῦμε ποτέ! . . . "Ἄμ! . . . βέβαια! Ἄφοῦ δὲν βγάνομε τὸ
πόδι μας ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Μεῖνε ἤσυχη, κ' ἐγὼ ἐφρόντισα . . . Ἐγρα-
ψα εἰς τὸν μεσίτη μας καὶ θὰ μᾶς φέρῃ . . .

ΣΟΦΙΑ. (ἐκπληκτος) Ἐγράψατε εἰς τὸν μεσίτην;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ναί, γιατί;

ΣΟΦΙΑ. (εἰρωνικῶς) Νὰ γράψετε εἰς τὸν μεσίτη . . . σ'
ἕναν ἄνδρα!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Νὰ κυττάζῃς τὴν δουλειά σου! . . . Δὲν τοῦ
ἔγραψα ἐκ μέρους μου· τοῦ ἔγραψα ἐκ μέρους τοῦ μακαρίτου! . . .

ΣΟΦΙΑ. Ἄ! ἔτσι; Καὶ νομίζετε πῶς θὰ φέρῃ ὑπηρετρίαν;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ἐννοεῖται.

ΣΟΦΙΑ. Τὸν κόκκινον Μάϊ, δηλαδή.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (Δυσθύμως) Σὲ παρακαλῶ νὰ λείπη ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς τοῦ Μάϊου, καὶ ἄλλοτε νὰ μοῦ κάνης τὴν χάριν νὰ μὴ μοῦ ἀναφέρης ἄλλο χρῶμα ἀπὸ τὸ μαῦρο, γιατί θὰ τὰ χαλάσωμε.

ΣΟΦΙΑ. Τότε θὰ μᾶς τὴν φέρη τὸν μῆνα ποῦ δὲν ἔχει Σάββατο . . . ἔτσι θὰ γλυτώσουμε κι' ἀπὸ μερικὰ μνημόσυνα ποῦ κάνετε κάθε Σάββατο! . . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Καὶ τὰ μνημόσυνα ἀκόμα ποῦ κάνω γιὰ τὸν πατέρα σου σοῦ καθήσανε 'ς τὸ στομάχι! !

ΣΟΦΙΑ. Μὰ δὲν τὸ ξεύρετε πῶς τρῶγε-τρῶγε κόλλυβα καθίζουν 'ς τὸ στομάχι;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ἄχ! καὶ νὰ ἦταν πουθενὰ ὁ μακαρίτης νὰ βλεπε τὴν κόρη του! . . . Ἄχ! Γιάγκο μου! (κλαίει.)

ΣΟΦΙΑ. Μὰ πάλι κλάμματα ἀρχίσατε; Σεῖς κοντεύετε νὰ περάσετε καὶ τὴν Νιόβη!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Καὶ τί ἦταν τὸ πένθος τῆς Νιόβης ἀπέναντι τοῦ ἰδικοῦ μου! Αὐτὴ ἔχασε τὰ παιδιὰ της, ἐνῶ ἐγὼ ἔχασα τὸν ἄνδρα μου, τὸν Γιάγκο μου, ποῦ ὅλοι οἱ ἄνδρες νὰ μαζευθοῦνε σήμερα δὲν κάμνουν οὔτε τὸ νύχι του! Ἄχ! τρεῖς μῆνες 'πέρασαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ τὸν ἔχασα κι' ἀκόμη αἰσθάνομαι τὰ χὰδια του! . . . Ἄχ!

ΣΟΦΙΑ. Μὰ μὴ κάνετε δὲ ἔτσι, νέα εἶθε ἀκαμνη καὶ 'μπορεῖτε ν' ἀποκατασταθῆτε!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ (Ἐγχειρομένη ἔξαλλος.) Τί εἶπες; ! Πῶς! Ν' ἀποκατασταθῶ; ! . . . Σοῦφυγεν τέτοια λέξις ἀπὸ τὸ στόμα καὶ δὲν δάγκασες τὴν γλῶσσα σου; ! Δὲν ἀναψε μέσα σου μιὰ τέτοια λέξις νὰ σὲ κάψη! . . . Ζῆς ἀκόμα; ! . . . Φῦγε. φῦγε ἀπ' ἐμπρός μου. . . ἱερόσυλος! . . .

ΣΟΦΙΑ. (Ἐντρομος.) Μὰ, μητέρα. . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Φῦγε ἀπ' ἐμπρός μου, σοῦ εἶπα! . . . Ἀκοῦς ἐκεῖ ν' ἀποκατασταθῶ! . . . Νὰ ἰδῶ ἄλλον ἄνδρα 'ς τὸ πλεύρόν μου! . . . Ἐγὼ ἡ χήρα τοῦ Γιάγκου τοῦ Τουρλουμπῆ! . . . ὦ! φωτιὰ νὰ πέση νὰ κάψη ὅλους τοὺς ἄνδρας καὶ τῶν δύο ἡμισφαιρίων! . . . (Στρέφει τὰ ὄμματα πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ συζύγου της.) ὦ ἁγία ψυχὴ τοῦ Γιάγκου μου, συγχώρησέ με ἐάν ἐπρόφερα τὴν λέξιν: ἄνδρας κ' ἐμόλυνα τὴν ἱεράν καὶ ἁγνὴν σκιάν σου! (Κάθεται.)

ΣΟΦΙΑ. (Μειλιχίως) Ἄν εἴξερα πῶς θὰ ἐπειράζεσθε τόσον. . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ἐλα παῦσε καὶ ἄλλοτε πρόσεξε μὴ πρυφέρεις

τὴν λέξιν διὰ τῆς ὁποίας σημαίνεται τὸ ἀνθρώπινον ἐκεῖνο ὄν ποῦ δὲν ἀνήκει εἰς τὸ γυναικεῖον φύλον, γιατί ἀλλοίμονόν σου !..

(Ἀκούεται ὁ κώδων τῆς ἐξωθύρας.)

Τρέχα, πήγαινε νὰ ἰδῆς ποιὸς εἶναι.

(Ἡ Σοφία ἐξέρχεται πρὸς στιγμήν.) Ἄχ! Γιάγκο μου! Ἄνδρούλη μου! Ἐκεῖ εἰς τὸν Παράδεισον ποῦ ἔβρισκεσαι πρῶτος μεταξὺ τῶν ἐναρέτων συζύγων, μὲ ἐνθυμεῖσαι ἄρά γε κ' ἐμένα!

(Εἰσέρχεται ἡ Σοφία.)

ΣΟΦΙΑ. Ὁ μεσίτης εἶναι.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (Μὲ νευροπάθειαν) Δὲν θέλω... δὲν θέλω νὰ τὸν ἰδῶ. . Μιλησέ του σὺ γιὰ μένα...

ΣΟΦΙΑ. Μά...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ἀκοῦς ἢ δὲν ἀκοῦς !... σοῦ εἶπα ἀρσενικὸν ἄνθρωπον—συγχώραμε, Γιαγκούλη μου—δὲν θέλω νὰ βλέπω !..

ΣΟΦΙΑ. Μὰ ἐγὼ δὲν ἔξέρω νὰ κάνω συμφωνίας...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ἄχ! πῶς θέλεις νὰ μὲ βασανίζης ! .. Στάσου ! φέρε μου ἐκεῖνο τὸ παραβάν...

ΣΟΦΙΑ. Νὰ τὸ κάνετε τί ;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Φέρ' τό μου 'δῶ !

(Ἡ Σοφία φέρει τὸ r a r a n e n t πρὸ τῆς μητρὸς της.) Ἄνοιξέ το.

(Ἡ Σοφία ἐκτελεῖ.)

Ἔτσι !.. Τώρα, ἄς ἔλθῃ ...

(Ἡ Σοφία ἐξέρχεται.)

Ἄχ! τί βάσανος !.. Ν' ἀναγκασθῶ ἐγὼ ἡ χήρα τοῦ Τουρλουμπῆ ν' ἀκούσω φωνὴν ἀνδρός !.. (Πτύει ἐντὸς τοῦ στήθους της.) Φτοῦ! φτοῦ! φτοῦ !.. Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! ἐπρόφερα πάλιν αὐτὴν τὴν βρωμερὰν λέξιν !..

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ, ΣΟΦΙΑ, ΤΡΙΑΝΤΗΣ καὶ εἶτα ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.

ΤΡΙΑΝΤΗΣ (Εἰσερχόμενος χαιρετᾷ.) Καλ' ἡμέρα σας !... (Παρατηρεῖ γύρωθεν.) Μπα ! ποῦ εἶναι ἡ κυρία...

ΣΟΦΙΑ. Πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν... Σταθῆτε, σᾶς ππρακαλῶ, μὴ προχωρῆτε... ὑποθέσατε πρὸς στιγμήν ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς ἀκράσιν παρὰ τῷ Σουλτάνῳ !... (Προχωρεῖ πρὸς τὴν Μαγδαληνή.) Ἦλθεν ὁ...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Καλά, καλά !.. (Ἡμιφώνως). Συγχώρησέ με, Γιάγκο μου, ἂν ἡ φωνή μου ἀντηχήσῃ μέσα εἰς αὐτιά ἀνδρ... (Διορθοῦσα) εἰς αὐτιά γυναικεῖα ! (Πρὸς τὸν Τριάντην εὐρισκόμενον ὀπισθεν τοῦ paravent καὶ σταυροκοπούμενον.) Τοῦ λόγου σου εἶσαι, κύρ Τριάντη ;

ΤΡΙΑΝΤΗΣ. Ἐγώ, κυρία Τουρλουμπῆ... Τρόμαξα νὰ εὔρω τὸ σπίτι σας... Δὲν μοῦ εἶχατε γράψει πῶς τὸ ἀλλάξατε...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ἄ ! ναὶ ἐξέχασα. Ἐφυγα ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σάντα-Ρόζα γιατί μοῦ ἐκτυποῦσε κακὰ ἔς τὸ αὐτί, καὶ ἦλθα ἐδῶ εἰς τὴν ὁδὸν Μαυρομιχάλη γιατί εἶναι περὶ πένθιμον τὸ ὄνομα !..

ΤΡΙΑΝΤΗΣ. Ἄμ ! τότε γιατί νὰ μὴν καθῆστε κοντὰ ἔς τὴν Ἀγίαν Μαύραν ; . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Νὰ σοῦ πῶ, δὲν ἔχεις ἄδικο... Θὰ σκεφθῶ ... Ἄϊ, καὶ μοῦ ἔφερες καμμιά ὑπηρέτρια ; . .

ΤΡΙΑΝΤΗΣ. Μάλιστα . . . Ἐνα καλὸ κορίτσι . . . ζεύρει ὄλαις τῆς δουλειαῖς . . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ἄς ἔλθῃ νὰ τὴν ἰδῶ.

(Ὁ Τριάντης ἐξέρχεται πρὸς στιγμήν.)

ΣΟΦΙΑ. Δόξα σοι ὁ Θεός ! Τέλος πάντων θὰ ἔχομεν καὶ ὑπηρέτριαν ! . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Γιὰ νὰ φλυαρῆς μαζύ της.

(Εἰσέρχεται ὁ Τριάντης μετὰ μιᾶς ὑπηρετρίας.)

ΤΡΙΑΝΤΗΣ. Θὰ μείνετε πολὺ εὐχαριστημένη . . . Εἶναι προκομμένο κορίτσι . . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Γι' αὐτὸ ἔλθῃ ἀπὸ 'δῶ . . .

ΣΟΦΙΑ (τῆ ὑπηρετρίᾳ) Ἐλ' ἀπὸ 'δῶ κορίτσι μου.

(Ἡ ὑπηρέτρια μεταβαίνει πρὸς τὸ μέρος τῆς Μαγδαληνῆς.)

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ (Ἄφοῦ παρατήρησε τὴν ὑπηρέτριαν.) Φύγε ! .. Φύγε ! Δὲν μοῦ κάνεις, φύγε γρήγορα ! . .

Ἡ ὑπηρέτρια. (Ἐντρομος) Μὰ γιατί, κυρία !

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Φύγε, σοῦ λέω ! . . φύγε γρήγορα ! . . .

ΤΡΙΑΝΤΗΣ. (Ἀπὸ τὸ ἕτερον μέρος τοῦ paravent) Μὰ γιατί, κυρία Τουρλουμπῆ ! . . Τί ἔχει ! Τί εἶδατε !

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (Ὅπισθεν τοῦ paravent) Τί εἶδα ! . . . Ἐχει γαλανὰ μάτια ! . . Δὲν τὴν θέλω, δὲν τὴν θέλω ! . .

ΤΡΙΑΝΤΗΣ. Μὰ τί ἔχουν νὰ κάνουν τὰ μάτια της !

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Δὲν τὴν θέλω εἶπα . . Ἄλλο χρῶμα ἀπὸ τὸ μαῦρο δὲν θέλω νὰ βλέπω . . . Τελείωσε ! . . Ὑστερα εἶναι πολὺ κόχκινη !

ΤΡΙΑΝΤΗΣ. Μὰ εἶναι καλὸ κορίτσι.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Τίποτα! Τίποτα! . . .

ΣΟΦΙΑ. Μά, μητέρα . . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (Μετὰ θυμοῦ) Μὴ μὲ σκοτίζῃς καὶ σὺ! . . .

ΤΡΙΑΝΤΗΣ. Ἐέρετε, κυρία, ποῦ εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ εὐ-
ρετε σήμερον ὑπηρέτριαν . . . ἐκτὸς ἂν θέλετε ἓναν ὑπηρέτην.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (Ὁργίλη) ὑπηρέτην! . . . Μὴ μοῦ ξαναπῆς
τέτοιο πρᾶγμα, γιατί τὰ χαλάσαμε! . . . Νὰ βάλω ἄνδρα μὲς ἔς
τὸ σπίτι μου! . . . Δὲν πάω νὰ πιγῶ καλλίτερα! . . . Νὰ πα-
ραδεχθῶ ἐγὼ νὰ μὲ δουλεύσῃ πλέον ἄνθρωπος ἀρσενικός!
Ποτέ! . . .

ΤΡΙΑΝΤΗΣ. Λυποῦμαι πολὺ ποῦ δὲν ἔμπορῶ νὰ σᾶς εὐχαρι-
στήσω . . . καὶ ὅμως ἦταν τόσο καλὸς γιὰ σᾶς αὐτὸς ὁ ὑπη-
ρέτης ποῦ ἔχω . . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Παῦσε, σὲ παρακαλῶ . . .

ΤΡΙΑΝΤΗΣ. Ὅπως ἀγαπᾶτε . . . ἀλλὰ ἂν θέλατε νὰ μὲ ἀ-
κούσετε . . . εἶναι τόσο κατάλληλος γιὰ τὸ πένθος σας . . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Μά, σὲ παρακαλῶ τὸ καίσις!

ΤΡΙΑΝΤΗΣ. Ἀφοῦ τὸ θέλετε . . . Ἀλλὰ ἦτο καλὴ εὐκαιρία...
Ἐνας ἀράπης . . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Τί εἶπες!

ΤΡΙΑΝΤΗΣ. Λέω, πῶς ἓνας ἀράπης δὲν θὰ ἦτο ἄσχημος . . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Εἶναι ἀράπης μαῦρος;

ΤΡΙΑΝΤΗΣ. Κατάμαυρος!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Νὰ σοῦ πῶ . . . ἂν δὲν . . .

ΣΟΦΙΑ. Καλὲ μαμᾶ, ἀράπη ἢ κάρωμε;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ἀράπη, μάλιστα! γιατί; Μήπως ἀγαπᾶς νὰ
πάρωμε κάναεναν ἄσπρον;... Γι' ἀκουσε, κύρ Τριάντη...

ΤΡΙΑΝΤΗΣ. Ὅριστε.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Μπορεῖς νὰ μοῦ τὸν στείλῃς;

ΤΡΙΑΝΤΗΣ. Εὐχαρίστως.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Μὰ εἶναι κατάμαυρος ὅπως μοῦ λές;

ΤΡΙΑΝΤΗΣ. Καρα-μπογιᾶ!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Τότε πήγαινε, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ τὸν στεί-
λῃς... (Τῇ ὑπηρετρίᾳ) πήγαινε καὶ σὺ, κορίτσι μου... Τί νὰ σοῦ
κάνω!... Ἄν εἶχες μαῦρα μάτια!...

ΣΟΦΙΑ. (Εἴρων.) Ἄν ἦσουνά... ἀραπίνα!

ΤΡΙΑΝΤΗΣ. (ὑποκλινόμενος πρὸ τοῦ παρανεύοντος.) Χαίρετε!

(Ἀπέρχεται μετὰ τῆς ὑπηρετρίας.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ, ΣΟΦΙΑ

ΣΟΦΙΑ. (Αφοῦ διπλώσῃ τὸ παρανεπὶ καὶ τὸ θέσῃ εἰς τινα γωνίαν.) Καλε μαμᾶ, μὲ τὰ σωστά σας θὰ πάρετε ἀράπη;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Μάλιστα... ἔχω τὸν λόγον μου.. Θέλω νὰ ἔχω μὲς 'ς τὸ σπίτι μου ἕναν βρωμάσαπα γιὰ νὰ τὸν βλέπω καὶ νὰ συχαθῶ ὅπως διόλου τοὺς ἀνδρας!... (Πτύει ἐντὸς τοῦ στήθους της.) Φτοῦ! φτοῦ!... Πάλιν αὐτὸν τὸν βρωμόλογον ἐπρόφερα! (Στρέφει ἱκετευτικῶς τὰ ὄμματα πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ συζύγου της καὶ μὲ ὄφρος ὅπερ θὰ εἰρήλευε καὶ ὁ Ταρτοῦφος αὐτός.) Ἥμαρτον, μακαρία ψυχὴ τοῦ Γιάγκου μου!...

ΣΟΦΙΑ. (Στεροχωρουμένη διὰ τὴν τοιαύτην τῆς μητρὸς της ὑπερβολήν.) Μὰ ξέρετε πῶς εἴσθε ὅπως διόλου ὑπερβολικὴ;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Εἶμαι ὅ,τι θέλω, τελείωσε!... Σὰν εἶσαι σὺ ἀφιλότιμη καὶ δὲν συλλογίζεσαι τί πατέρα ἔχασες, τί νὰ σοῦ κάνω!... Καὶ σὲ εἶχε κρυφὸ καμᾶρι ὁ μακαρίτης!... Ποῦ νὰ ἦταν τώρα πουθενὰ νὰ σ' ἔβλεπε!... Ἄχ! Γιάγκο μου, ἂν δὲν ἦταν ἡ γυναικοῦλά σου νὰ σ' ἔκλαιε καμμιὰ φορά!... (κλαίει.)

ΣΟΦΙΑ. Μὲ τὰ κλάμματα, νομίζετε, πῶς δείχεται ἡ λύπη!... Κ' ἐγὼ τὸν ἐλυπήθηκα καὶ τὸν λυποῦμαι, μὰ δὲν κάνω ἔτσι... ἂν καὶ ἄλλον πατέρα ἐγὼ δὲν ἔμπορῶ νὰ κάνω, ἐνῶ σεῖς.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (ἔξαλλος.) Σοῦτ!... Μὴν τελειώσης τὴν φράσι σου, κακοῦργα! Μή!... Φεῦγα ἀπ' ἐμπρὸς μου γρήγορα!... Φεῦγα!... (Ἀκούεται ὁ κῶδων τῆς ἐξωθύρας.) Πήγαινε νὰ ἰδῆς ποιὰ εἶναι.

ΣΟΦΙΑ. Μ' ἂν εἶναι ποιός;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Νὰ μὴ τὸν ὀδῆς!

ΣΟΦΙΑ. Δὲν πάω... φοβοῦμαι... Μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ ἀράπης!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Πήγαινε ποῦ σοῦ λέω καὶ μὴ μὲ συχίζης! (Ἡ Σοφία ἐξέρχεται.) Ἄχ! τί θὰ γίνω μ' αὐτὸ τὸ κορίτσι, δὲν ξέρω... Καρφὴ δὲν τῆς καίγεται!... Δὲν μοῦ ἔμοιασε καθόλου!... Τί θὰ γίνω μὲ δ' αὐτο!...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ, ΣΟΦΙΑ, ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ

ΣΟΦΙΑ. (Προπορευομένη.) Μαμᾶ, μαμᾶ, ἡ κυρία Παπαρδέλη.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (Κλαίονσα.) Ἄχ! Γιάγκο μου, Γιαγκούλη μου!

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. (*Ἀσπαζομένη τὴν Μαγδαληνὴν.*) Μαγδαληνή μου, ζωὴ σέ λόγου σου . . . Ἐγὼ ἔτον Πόρο ἔμαθα τὸ δυστύχημά σου. . . Αἶ, τί νὰ γίνῃ. . . ὑπομονή! . . . Μὴν κάνῃς ἔτσι . . . Λυπήσου πειὰ τὴν κόρη σου.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ἄχ! Γιάγκο μου! . . . Ποῦ εἶναι τος τώρα νὰ σὲ ἰδῇ ποῦ σ' αγαποῦτε τόσο! . . . Ἄχ! ἴπῃγε καὶ μετὸ καῦμό ποῦ δὲν σὲ εἶδε!

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. (*Καθημένη*) Αἶ, τί νὰ γίνῃ, Μαγδαληνή μου, αὐτὰ ἔχει αὐτὸς ὁ παληόκοσμος! . . . Μὰ μὴν κάνῃς δὰ ἔτσι. . . Μπᾶ! . . . Δὲν εἶται μήτε ἡ πρώτη, μήτε ἡ τελευταία! . . . Πρέπει νὰ κάνῃς ὑπομονή. . . Νὰ κῆττάξῃς τὴν κόρη σου. . . Νὰ τῆς δώσης κανέναν καλὸ γαιπρὸ καὶ ὅλα θὰ ξεχασθοῦνε. . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Νὰ βάλω ἴγὼ γαιπρὸ ἔστὸ σπίτι μου, ποτέ! . . . Μιὰ καὶ χάθηκεν ὁ Γιάγκος μου ἀρσενικὸ ποδάρι ἔστὸ σπίτι μου δὲν θὰ πατήτῃ! . . .

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Καλὲ σῶπῃ τώρα κι' ὅλα θὰ ξεχασθοῦνε.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Μὴ μοῦ τὸ λές. Ἀριστέα μου, μὴ μοῦ τὸ λές. Ἐγὼ νὰ τὸν ξεχάσω. . . ἐγὼ; ποτέ! . . . Ἄχ! (*κλαίει.*)

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Θὰ πάθουνε τὰ μάτια σου.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Καὶ τί τὰ θέλω; . . . Τὰ μάτια ἴγὼ τὰ εἶχα μόνον γιὰ κείνον ποῦ μ' ἄφησεν ἔορμη καὶ σκότεινη! . . . Σὰν δὲν ἴμωρῶ νὰ ἰδῶ αὐτόν, ὅλα τὰ ἄλλα μοῦ εἶναι περιττά! . . . ὁ κόσμος πειὰ γιὰ ἴμένα εἶναι μαῦρος κι' ἄραχλος! . . .

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Μὰ καθὼς βλέπω ἐδῶ -ριγύρω μου, ἐσὺ βάλθηκες πειρὸ μαῦρον νὰ τὸν κάνῃς. . . Τ' εἶν' αὐτά! . . . Μαῦροι μπεοντέδες. . . μαῦρες κορνίζες. . . μαῦρα ἔπιπλα. . .

ΣΟΦΙΑ. Αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτα. . . Κυττάξετε καλλίτερα καὶ θὰ ἴδῃτε ποῦ καταντήσαμε! . . . Κυττάξτε δῶ τὰ κάδρα μας. . . (*Δεικνύει τὰς εἰκόνας.*) Ὁ Μαυροκορδάτος. . . ὁ Μαυρομιχάλης. . . ὁ Μαυρομαρᾶς. . . Κυττάξτε δῶ ὕστερα ἀπὸ τόσους χάρτας ποῦ εἶχεν ὁ μακαρίτης ὁ μπαμπᾶς, ἕναν μόνον ἐκράτησε. . . αὐτὸν ἐδῶ. . . (*Δεικνύει τὸν χάρτην.*)

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Καὶ τί χάρτης εἶν' αὐτός;

ΣΟΦΙΑ. Ἡ Μάυρη θάλασσα! . . . Ἀκόμη καὶ εἰς τὰς ἀγίας εἰκόνας, ἔφθασεν ἡ μανία τῆς. . . Τῆς ἴχάρισεν ὅλαις καὶ κράτησε μίαν μόνον. . . Τὴν Ἀγίαν Μαύραν!

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Καλὲ Μαγδαληνή μου, τί εἶν' αὐτά;

ΣΟΦΙΑ. Κι' ἀκόμη δὲν σᾶς εἶπα τίποτε. . . Κυττάξτε δῶ. . . (*Δεικνύει τὸ κλειδοκύμβαλον.*) Ἐκρατήσαμε γιὰ σουβενὶρ τὸ πιάνο τοῦ μπαμπᾶ, ἀλλὰ ἐκάψιμε ὅλα τὰ κομμάτια καὶ κρατήσαμε αὐτὰ ἐδῶ. . . (*Λαμβάνει τὰ ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου μουσικὰ τε-*

μάχια.) 'Αχοῦστε. . . «Μαύρ' εἶν' ἡ νύχτα 'ς τὰ βουνά.»—
«Μαῦρο γεμενί.»— «Σ' τὰ μαῦρα ντυμένη, 'ς τὰ μαῦρα θέ νᾶ-
σαι»— «Le domino noir»— «Valse des soupirs».

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ!

ΣΟΦΙΑ. Τὸ ὠραιότερον δὲ εἶναι ὅτι ἔβγαλε ὅλα τὰ ἄσπρα κόκ-
καλα τοῦ πιάνου καὶ ἄφησε μόνον τὰ μπεμόλ καὶ τὰ διέζ. . .

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ! . . .

ΣΟΦΙΑ. (Δεικνύουσα τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης βιβλίον.) 'Αμ! αὐτὸ
ἐδῶ τί σᾶς λέει;

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Τ' εἶν' αὐτό;

ΣΟΦΙΑ. 'Ο Καζαμίας τοῦ 1899! . . .

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Καὶ τί σᾶς χρειάζεται τώρα 'ς τὰ 1897;

ΣΟΦΙΑ. Τὸν ἐκρατήσαμε μόνον καὶ μόνον γιατί εἶναι ὁ Καζα-
μίας τοῦ Μαυρομάτη!

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Μπᾶ! σὲ καλό σας!

ΣΟΦΙΑ. Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε. . . 'Εσθύσαμε ὅλας τὰς ἐ-
ορτὰς ἀπὸ μέσα καὶ ἀφήσαμε μόνον αὐτὰς ἐδῶ. . . 'Αχοῦστε:
(Ἄναγινώσκει.) «Πρώτη, Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, καὶ Πέμ-
πτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν.— Τῶν Κεκοιμημένων.— Τῶν Μυ-
ροφ ρων.— Ψυχροσάββατον καὶ εὐοστή τῶν κολλύβων.— Ἡ κοί-
μησις τῆς Θεοτόκου.— Ἡ κοίμησις τῆς Ἁγίας Ἄννης.— Ἡ
'Ανακομιδὴ τῶν λειψάνων τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων.— Τῆς Ἁ-
γίας Μαύρας καὶ Μελάνης τῆς ὁσίας.

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Μ' αὐτὰ πλέον κατα-τοῦν κωμικά. . .

ΣΟΦΙΑ. Καὶ δὲν σᾶς εἶπα τίποτε ἀκόμη. . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ (Τρόπον τινα καθ' ἑαυτήν) "Αχ! Γιάγκο μου!

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Εἶναι καὶ ἄλλα;

ΣΟΦΙΑ. (Μὴ προσέχουσα εἰς τὰ νεύματα ἅτινα τῆς κάμνει ἡ μη-
τέρα της διὰ τὰ σιωπήση.) Τὰ σπουδαιότερα. . . Ἀπὸ τὴν ἡμέ-
'ραν ποῦ ἀπέθανεν ὁ μπαμπᾶς τρῶμε πλέον ὠριμένα φαγητά. . .
Ἐλθαῖς μαύρες, χαβιάρι μῦρο, μελανούρια, καλαμάρια, μαῦρο
σηκότι, ψωμί μαῦρο, κρασί μαῦρο. . . Ἀπὸ φροῦτα δὲ μὴν τὰ
ῥωτᾶτε. . . Τί νομίζετε ὅτι τρῶμε;

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Τί;

ΣΟΦΙΑ. Τοὺς σπορους τοῦ καρπουζιοῦ! . . . Ἄν ὀδηγεῖ δὲ τὰ μα-
χαίρια μας καὶ τὰ πηρούνια μας εἶναι ὅλα μαυρομάνικα! . . . Τὸ
κωμικώτερον δὲ εἶναι ὅτι κάτω 'ς τὸ περιβόλι μας βγάλαμε ὅλα
τὰ ἄνθη καὶ φυτέψαμε κυπαρίσσια. . . ὕστερα μέσα σ' ἓνα
κλουβὶ ἔχομε ἓνα κόρακα καὶ τὸν περιποιομεθα σὰν νὰ ἦταν ἀ-
ηδόνι! . . . Νὰ τὸν βγάξωμε νὰ περιπατῇ, νὰ τὸν πλένωμε, νὰ

τὸν ταΐζωμε. . . μὴν τὰ ῥωτᾶτε ! . . Πρὸς ἐπίμετρον δὲ τί νομίζετε ; Ἢ πάροωμε καὶ γιὰ δοῦλον ἕναν ἀράπη !

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ Ἀράπη ! . . Μὴ χειρότερα ! . . Θαυμάζω πῶς δὲν βάψατε ἀκόμη καὶ τὰ μοῦτρά σας μαῦρα !

ΣΟΦΙΑ. Ἄμ ! νομίζετε πῶς ἔμπορῶ νὰ κοκκινίσω ; ! Μὲ διώχνει ἀπ' ἐμπρός της !

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του ! . .

ΣΟΦΙΑ. Ἄν ἀποφασίσῃ δὲ καμμιά φορὰ ν' αὐτοκτονήσῃ, θ' αὐτοκτονήσῃ ἢ μὲ μελανίτιδα ἢ θὰ πνιγῇ εἰς τὸν Rio negro ἢ θὰ κρεμασθῇ εἰς τὰς πεδιάδας τοῦ θανάτου τῆς Αὐστραλίας !

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (Ὁργίλη). Σὰν δὲν ἔντρέπεσαι καὶ ἄλλο ! . .
(Ἀκούεται ὁ κῶδων τῆς ἐξωθύρας.)

ΣΟΦΙΑ. Ἄχ ! ὁ ἀράπης θὰ εἶναι ! (ἐξερχομένη.) Ἄχ ! Παναγία μου ! . . νὰ ἦταν ἄσπρος ! . . (ἐξέρχεται.)

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ἄχ ! πῶς θὰ τὸν ἀντικρύσω ἢ ἄμοιρη !

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Μ' ἀφοῦ τὸν φοβᾶσαι, τί τὸν πέρνεις ;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Δὲν τὸν φοβάμαι . . . τὸν σιχαίνομαι γιὰτὶ εἶναι ἀρσενικός ! . . Ἄχ ! Γιάγχο μου ! . . Ἄχ ! . .

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Μὰ παῦσε πειὰ ! . . Δὲν βαρέθηκες τρεῖς μῆνες τώρα νὰ -ὄν κλαῖς !

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ἐνόσω μου μένει καὶ ἕνα μόνον δάκρυ, γιὰ ἔκλεινον θὰ τὸ χύσω ! . .

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ, ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ, ΣΟΦΙΑ, ΓΙΟΥΣΟΥΦ

ΣΟΦΙΑ. (Ὁδηγοῦσα τὸν Γιουσοῦφ) Πέρασε ἀπὸ ἔδω . . . Τῆ Μαγδαληνῆ.) Μαμά, ὁ κινούργιος ὑπηρέτης μας . . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (Ἰδία.) Ἄχ ! Θεέ μου ! Δὸς μου θάρρος ! . . (Τῷ Γιουσοῦφ.) Πλησίασε . . . (Ὁ Γιουσοῦφ πλησιάζει.) Πῶς σὲ λένε ;

ΓΙΟΥΣΟΥΦ. Γιουσοῦφ !

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Φτάνει, φτάνει ! . . Νὰ τ' ἀλλάξῃς τ' ὄνομά σου . . . Φτάνει ποῦ εἶσαι σὺ ἀρσενικός, ἄς σοῦ λείπη καὶ τ' ἀρσενικὸ ὄνομα ! . . Ἄν θέλῃς νὰ σὲ κρατήσω, πρέπει νὰ σὲ λένε Φατμέ ! . .

ΓΙΟΥΣΟΥΦ (Ἀποτολμῶν διαμαρτύρησιν) Μὰ, κυρία μου ! . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Φτάνει, φτάνει . . . μὴ μιλάς γιὰτὶ φαίνονται τὰ δόντια σου . . . Ἦτανε ἀνάγκη νὰ χῆς τὸσῶ ἄτπρα δόντια ! . .

ΓΙΟΥΣΟΥΦ. Μήπως . . .

- ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Καλά, καλά. . . 'Από ποῦ εἶσαι ;
 ΓΙΟΥΣΟΥΦ. 'Από τὴν Κύπρο.
 ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. 'Από περὶ μέρος τῆς Κύπρου ;
 ΓΙΟΥΣΟΥΦ. 'Από τὴ Λευκωσία.
 ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Σούτ ! . . " Ἄλλη φερά νὰ μὴν τὴν 'πῆς αὐ-
 τὴ τὴ λέξι ! . . Σὲ γελάσανε ! . 'Εσὺ φρίνεσαι πῶς εἶσαι ἀπὸ τὴν
 Μαυριτανία !
 ΓΙΟΥΣΟΥΦ. " Ὅπως ἀγαπᾶς, κυρά μου . . 'Αφέντρα εἶσαι καὶ
 διάταξε . . 'Εγὼ ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ δουλέψω . .
 ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Καὶ τί δουλειαιτὶς 'ξέρεις ;
 ΓΙΟΥΣΟΥΦ. 'Απὸ ὄλα.
 ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Τοὺς δρόμους τοῦ, 'ξέρεις ;
 ΓΙΟΥΣΟΥΦ. " Ὅχι ἀκόμα.
 ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Οὔτε νὰ τοὺς μάθης ! . . Δὲν σοῦ χρειάζονται . .
 Μόνον 'ς τὴν ἀγορὰ θὰ πηγαίης καὶ 'ς τὸ Νεκροταφεῖον ! . .
 ΓΙΟΥΣΟΥΦ. " Ἐχετε κανέναν πεθαμμένον ;
 ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. " Ἄγ ! (Κλαίει.)
 ΓΙΟΥΣΟΥΦ. (Τῇ Παπαρδέλῃ) " Ἐχασε κανένα παιδί ;
 ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. " Ὅχι . . τὸν ἄνδρα της
 ΓΙΟΥΣΟΥΦ. Τὸν ἄνδρα της ; ! . . (Κλαίει.) " Ἄ ! 'Αφεντικούλη
 μου, ποῦ σ' ἔχασα πρὶν σὲ γνωρίσω ! . . " Ἄχ ! . .
 ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (Τῇ Σοφίᾳ) Τὰ βλέπεις σύ ; . . Τὸν κλαίει πρὶν
 τὸν γνωρίσῃ ! . .
 ΓΙΟΥΣΟΥΦ. (Κλαίει.) " Ἄχ ! ἀφεντικάκη μου, ποῦ σ' ἔχασα
 παράκαιρα ! . . " Ἄμ ! τί τὴν θέλω πειὰ τὴν ζωὴ ἐγώ ! . . " Ἄχ !
 εἶναι κρίμα καὶ ' ἄδικο νὰ πεθαίνουν τέτοιοι ἀφενταδες σὰν καὶ
 αὐτόν ! . .
 ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Σῶπα, καυμένη Φατμέ, καὶ μοῦ ραίζης τὴν
 καρδιά ! . .
 ΓΙΟΥΣΟΥΦ. " Ἄμ ! σῶπα ντέ, καυμένη ! (Παρατηρεῖ γύρωθεν.)
 Μὰ ποῦ εἶναι τῆ, δὲν τὴν βλέπω . .
 ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Πειά ;
 ΓΙΟΥΣΟΥΦ. Τὴν Φατμέ
 ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Μὰ τί ; ξέχασες πῶς εἶσαι σύ ;
 ΓΙΟΥΣΟΥΦ. " Ἄ ! ναί ! (Κλαίων) " Ἄχ ! ἀφεντικούλη μου, ποῦ
 μ' ἄφησες τὴν κακομοῖρα μόνη ! . .
 ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. " Ἄχ ! . . " Ἐλα τώρα νὰ μάθης καὶ τί δουλει-
 αιτὶς θὰ κάμης.
 ΓΙΟΥΣΟΥΦ. Λέγε, κυρά μου ἀδίκημένη, λέγε . .
 ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Πρῶτα θὰ ποτίζης τὰ κυπαρίσσια ποῦ εἶναι
 κάτω 'ς τὸ περιβόλι . . ὕστερα θὰ βγάζης τὸ πουλὶ ποῦ ἔχω

ἔς τὸ κλουβὶ νὰ σεργιανίζῃ ἔς τὴν αὐλήν . . . κατόπιν θὰ πηγαί-
νης ἔς τὴν ἀγορά, θὰ μαγειρεύῃς κάποτε κάποτε καὶ θὰ πηγαί-
νης πολὶ συχνὰ ἔς τὸ Νεκροταφεῖον.

ΓΙΟΥΣΟΥΦ. Κάθε ἡμέρα, κυρά μου, θὰ πηγαίνω, κάθε ἡμέρα..
θ' ἀνάβω μάλιστα καὶ κερὶ ἀπ' τὸ μισθό μου !

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Καλά, καλά. . . Πήγαινε τώρα ἔξω. . .

ΓΙΟΥΣΟΥΦ. Καὶ τὸ πουλὶ ποῦ τὸ ἔχετε ;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ἐξω ἔς τὸν ἀντρέ.

ΓΙΟΥΣΟΥΦ. Καναρίνι εἶναι ;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ὁχι. . . κόρακας !

ΓΙΟΥΣΟΥΦ. Ἄχ ! τὸ πουλάκι μου ! Τὸ μόνο πουλὶ ποῦ μ'
ἀρέσει. . . Εἶναι μελαχρινούτσικο σὰν κ' ἐμένα !

ΣΟΦΙΑ. Καλά, αἴντε πήγαινε τώρα ! . .

(Ὁ Γιουσοῦφ ἐξέρχεται)

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ, ΣΟΦΙΑ, ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ.

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. (Τῇ Μαγδαληνῇ) Αἶ, τώρα πειρὰ θὰ εἶσαι εὐ-
χαριστημένη ποῦ ἤρως ὑπηρέτην ὅπως τὸν ἤθελες.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Εὐχαριστημένη ὄχι, ἀλλ' αἰσθάνομαι κάποιαν
ἀνακούφισιν διότι εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποῦ ἐννόησε τί ἔχασα.

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Ὁχι δά ! Ὁλος ὁ κόσμος αἰσθάνεται τὴν ἀπώ-
λειαν ποῦ ὑπέστης. . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ἀδύνατον ! Ἀδύνατον !

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Μὰ πρέπει ν' ἀκούῃς τί σοῦ λένε . . . Τώρα μά-
λιστα εἶναι καιρὸς ν' ἀκούσῃς καὶ κάτι ἄλλο σπουδαιότερον. . .
γιατί, μοῦ φαίνεται, πῶς εἶναι ἄδικον νὰ μένετε δύο γυναῖκες
μόναις. . . (Τῇ Σοφίᾳ) Σοφία μου, ἄφησέ μας μὲν στιγμὴ μό-
ναις σὲ παρακαλῶ. . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (Τῇ Σοφίᾳ) Πάγαινε νὰ ὀδηγήσῃς τὴν Φατμὴ
τί πρέπει νὰ κάμῃ. . .

ΣΟΦΙΑ. Πολύ καλά. . . (Ἐξέρχεται)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ, ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ, εἶτα ΓΙΟΥΣΟΥΦ καὶ ΣΟΦΙΑ

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Λοιπὸν ποῦ λές, Μαγδαληνή μου, καιρὸς εἶ-
ναι νὰ σκεφθῇς καὶ διὰ τὴν καύσιμην τὴν Σοφία.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (ὡς εἰς μὴ ἠννόησε τοὺς λόγους τῆς Παπαρ-
δέλλης.) Νὰ σκεφθῶ τί ;

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Ν, σκεφθῆς ὅτι καιρὸς εἶναι νὰ τὴν ἀποκα-
ταστήσης.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (Ὡς δηχθεῖσα ὑπὸ ὄφραως) Νὰ τὴν ἀπ.κατα-
στήσω ;

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ (Μὲ τὸν φρυσικώτερον τόνον) Βέβαια. Ἔχω
μάλιστα νὰ σοῦ προτείνω ἓνα γαμπρόν. .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Γαμπρόν ; . . Πᾶ ! πᾶ ! πᾶ ! . . Μὴ μοῦ
τὸ λές, Ἀριστέα μου. νὰ βάλω ἐγὼ ἄνδρα — φτοῦ ! φτοῦ ! — ἔς
τὸ σπίτι μου ! Ποτέ ! Καὶ δὲν συλλογιζεσαι τί ἄνθρωπον ἔγασα.
Ἔγι. ἔγι ! Ἐνίσω ζῶ ἐγὼ γαμπρὸς δὲν μπαίνει σπίτι μου.

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Δὲν εἶναι φρόνιμη σκέψις αὐτή. . Καταστρέ-
φεις τὸ κορίτσι σου χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ Ἔγι, ἔγι προτιμῶ νὰ καταστραφοῦμε ὅλοι
παρὰ νὰ ἰδῶ ἄνδρα. . . (Μετ' ἀποστροφῆς.) Οὐφ ! καύμενη, τί
μὲ κάμεις καὶ λέω . . . Νομίζω ὅταν προσφέρω τὴν βεβηλον αὐ-
τὴν λέξιν πῶς κχίζεται ἡ γλῶσσά μου . . . Ἄν μ' ἀγαπᾷς, Ἀ-
ριστέχ μου, νὰ μὴ μοῦ κάνης πλέον λόγον γιὰ τέτοια ὑπόθεσι. . .
Σάν πεθάνω ἔγω, ἄς κάνῃ ἡ κόρη μου ὅ,τι θέλει.

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Δὲν σκέπτεσαι καλὰ καὶ θὰ μετανοήσης ἀρ-
γότερα. . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Καθένας μὲ τῆς ιδέας του . . .
(Ἐμφανίζεται ὁ Γιουσοῦφ εἰς τὸ μέσον τῆς μεσαίας θέρας.)

ΓΙΟΥΣΟΥΦ Κυρίχ, νὰ βγάλω τὸν κόρακχ ;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Βγάλ' τονε. . .

(Ὁ Γιουσοῦφ ἀποχωρεῖ.)

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ (Ἰδία) Φρενοκομεῖον σωστό . . . (Ἐψηλοφ.)
Τέλος πά·των ἐγὼ πηγαίνω καὶ θὰ τὰ ξαναποῦμε . . . (Ἐγεί-
ρεται.) Ἡ Σοφία ποῦ εἶναι . . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ (Καλοῦσα) Σοφία . . .

ΣΟΦΙΑ (Ἐσωθεν) Ἀμέσω,

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. (Ἀσπαζομένη τὴν Μαγδαληνήν) Ἄντιο Μα-
γδαληνή μου, καὶ ὑπομονή . . . (Εἰσέρχεται ἡ Σοφία.) Σοφία μου
πηγαίνω . . . (Τὴν ἀσπάζεται)

ΣΟΦΙΑ. (Προπέμπουσα τὴν Παπαρδέλη.) Νὰ ἔρχεσθε νὰ σᾶς
βλέπομε . . .

(Ἡ Παπαρδέλη ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ, ΣΟΦΙΑ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ (Μὲ τόνον αὐστηρὸν ἄμα καὶ εἰρωτικό.) Τώρα
ποῦ ἐμείναμεν μόναις, θὰ σὲ παρακλιέσω νὰ μοῦ κάνης τὴν χάρι

νά μὴ δίδῃς ἄλλοτε τὸ ρεπόρτο ἔς τὸν καθένα τί κάνουμε καὶ δὲν κάνουμε . . .

ΣΟΦΙΑ. Μείνατε ἤσυχη . . . Καὶ νὰ ἤθελα νὰ εἰπῶ τίποτε, σὲ ποιὸν νὰ τὸ 'πῶ ; Ἐδῶ δὲν πατάει κανεὶς

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Μοῦ φαίνεται, πῶς ἀρκετὰ ἐφλυάρησες πρὸ ὀλίγου. . . Ἄλλοτε νὰ προσέχῃς . . . Ἐλα, τώρα πήγαινε νὰ φροντίσῃς γιὰ τὸ σιτάρι. . . Αὐριον κλείνουν τρεῖς μῆνες ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐπέθανεν ὁ πατέρας σου. . . Θὰ κάνουμε ἓνα μικρὸ μνημόσυνο γιὰ τὴν ἀγία του ψυχῆ . . . Ἄχ ! μοῦ φαίνεται, πῶς τὸν βλέπω ἀκόμη ἔμπροστά μου . . . Ἐλα, πήγαινε . . .

ΣΟΦΙΑ. (Ἀπερχομένη, ἰδίᾳ) ὦχ ! ἀλλοίμονόν μας ! (Ἐξέρχεται.)

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (Μόνη) Ἄχ, Γιάγκο μου ! Σὰν ψέμματα, μοῦ φαίνεται, πῶς σ' ἔχασα . . . Δὲν μ' ἐλυπήθης τὴν κακομοίρα ποῦ μ' ἄφησες πανέρημη καὶ σκότεινη . Γιατὶ νὰ μοῦ τὸ κάνῃς, Γιάγκο μου αὐτό ; ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια ποῦ περάσαμε μαζὺ ἀγαπημένοι σὰν περιστεράκια, δὲν μ' ἐλυπήθης τὴν φτωχή, μονάχη νὰ μ' ἀφήσῃς ; (Κλαίει.)

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΓΙΟΥΣΟΥΦ εἶτα ΣΟΦΙΑ

ΓΙΟΥΣΟΥΦ. (Ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ βάθρου.) Ἄχ, χαροκχιμένη μου κυρά . . ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποῦ θὰ ἰδῆ τὸν πόνον σου καὶ δὲν θὰ λυπηθῆ ; . . (Προχωρεῖ)

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ Σῶπα, καυμένη Φατμέ . . . Μὴ μοῦ ραίζῃς τὴν καρδιά . .

ΓΙΟΥΣΟΥΦ. Ἄμ ἡ καρδιά σου ἐραίσθη πειᾶ, κυρία μου . . Εἶναι πολλὰ τὰ βιάτανά σου, τί θὰ εἰπῆ ! . . Νὰ χάσῃς τέτοιον ἄνδρα ! . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ἄχ . .

ΓΙΟΥΣΟΥΦ. Ν' ἀφήσῃ τέτοια νειάτα ἔρημα ! . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ἄχ, Γιάγκο μου ! . .

ΓΙΟΥΣΟΥΦ Πανάθεμά σε, χάρε ἄσπλαγγνε ! . . Δὲν ἔβλεπες σὲ τί καρδιά χτυποῦσες ;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Σῶπα, καυμένη Φατμέ ! . .

ΓΙΟΥΣΟΥΦ. Τε νὰ σωπήσω, ἄμοιρη κυρά ! . . Δὲν εἶν' ὁ πόνος σου μικρός. Νὰ χάσῃς τέτοιον ἄνδρα . . . μάλαμα !

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (Κλαίονσα.) Γιαγκούλη μου ! . .

ΓΙΟΥΣΟΥΦ. Κλάφ' τον, κυρά μου, κλάφτ' τονε . . . καὶ τοῦ

ἀξίζει . . . Ἄν κ' ἐκεῖνος πειὰ ἡσύχατε, τοῦ λόγου σου μονάχα, ἢ φτωχή . . . με τέτοια κάλλη δροσερά . . . ἔς τὸ ἄνθος τῆς νεότης σου . . . νὰ μένης ἔτσι . . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ Πᾶψε πειὰ . . . μὴ μὲ πληγώνης . . . ἄσε με . . .

ΓΙΟΥΣΟΥΦ Ὁχι, κυρά μου, δὲν σ' ἀφίνω . . . σὲ πονῶ . . . σὲ βλέπω καὶ μοῦ καίγεται ἡ καρδιά . . . μοῦ γίνεται μαύρη σὰν τὰ μοῦτρα μου . . . Ἄχ, ἐγὼ τὸ ξέρω τί τραβᾷς ἔς τὰ μαῦρα βουτηγμένη ! . . . Δὲν ἔχεις ὅμως κι' ἄδικο . . . Νὰ τότε χάσης μέσα ἀπ' τὴν τρυφερότητά σου ἀγκαλιά, ἀπάνω ἔς τὴν βρᾶσί σου . . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ἄχ . . .

ΓΙΟΥΣΟΥΦ Μὴ μοῦ ἀναστενάζης τόσω δὰ συχνά, γιατί γαλάει τὸ χρῶμά σου καὶ εἶναι ἁμαρτία . . . Πᾶψε, κυρά μου, πᾶψε . . . Κι' ἂν δὲν λυπᾶσαι ἄλλοι, λυπήσου τὴν νεότη σου, τὰ δροσερά σου κάλλη . . . (Κλαίει.) Ἄχ ! ἄδικε ἀφεικτό, τί ἔκανες ! . . . Ν' ἀφήσης ἓνα τέτοιο θησαυρό ! . . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Πλησίασε, Φιτμέ, ἔλα κοντά μου . . . γιατί εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποῦ ἐνοιώσες τί ἔχασα . . .

ΓΙΟΥΣΟΥΦ (Πλησιάζων) Ἄμ ! ποῖός ἔχει μάτι καὶ δὲν βλέπει τί τραβᾷς ; Ποῖός ἔχει μέσα του χιεδιὰ κι' δὲν βράζειται ἔμπροστὰ ἔς τὰ βάσανά σου ; (Κάθηται πλησίον τῆς Μαγδαληνῆς.) Ἄχ, πᾶψε πειὰ τὰ κλάμματα, κυρά μου, καὶ θὰ χαλάσουνε τὰ δυὸ γλυκά σου μάτια . . . Πᾶψε, νὰ ζῆς . . . Λυπήσου αὐτὰ τὰ δυὸ σου μαγουλάκια τὰ παχουλά ποῦ τ' αὐλακώνουν τόσα δάκρυα θερμά . . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Καὶ τί τὰ θέλω πιά ἐγὼ τὰ μάγουλα . . . Ποῖός θὰ γυρίσῃ νὰ μὲ ἰδῆ . . .

ΓΙΟΥΣΟΥΦ. Τί λές, κυρά μου ; Τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ λές ; . . . Ποῖός εἶναι ἐκεῖνος ποῦ θὰ ἰδῆ αὐτὸν τὸν ἄσπρον σου λαιμὸ καὶ δὲν θ' ἀναστενάξῃ . . . Ποῖός θ' ἀντικρύστημιὰ φορὰ αὐτὰ τὰ μαυροφορεμένα κάλλη σου καὶ δὲν θὰ τοῦσθῃ ῥῆγος φοβερό ; . . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ (Ἀκχιζομένη.) Ἄχ, πᾶψε πειὰ ! . . .

ΓΙΟΥΣΟΥΦ. Μὰ δὲν ἔμπορῶ, κυρά μου, δὲν ἔμπορῶ . . . Νὰ βλέπω τέτοια μιὰ κορμωστὰς ἔς τὰ δάκρυα νὰ λυώνῃ . . . (Ἀποθαυμάζων.) Γιὰ δὲς κορμὶ ἀγγελικὸ ποῦ τήνεται καὶ βράζει . . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ (Ἀναλυομένη εἰς δάκρυα.) Ἄχ !

ΓΙΟΥΣΟΥΦ. Μὰ πᾶψε πειὰ . . . Λυπήσου τὴν ψυχὴ τοῦ μακαρίτου ποῦ σὲ βλέπει καὶ πονεῖ . . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ (Πίπτουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Γιουσούφ.) Ἄχ, Γιάγκο μου ! . . .

ΓΙΟΥΣΟΥΦ (Τὴν χαϊδεύει) Κυρά μου . . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ Σ' εὐχαριστῶ, Φατμέ . . . Ἐσὺ μονάχα ἔννοιωτες τὸτ πόνο μου . . .

ΓΙΟΥΣΟΥΦ Ἐγώ, ἀφροπλασμένη μου κυρά, ἐγώ ! . . Ἄχ ! γάρε π' ἄφητες αὐτὸ τὸ φραντζαλένιο τὸ κορμὶ μονάχο του.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ Ἄχ ! Φατμέ ! (Φιλεῖ τὸν Γιουσοῦφ.)

ΓΙΟΥΣΟΥΦ Φίλα με, κυρά μου, φίλα με, μὰ μὴ λές Φατμέ. Εἴμ' ἄνδρας, εἶμαι ὁ Γιουσοῦφ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ Ἄνδρας εἶσαι ; ! Ἄχ ! (Τὸν φιλεῖ.) Συγχώρα με, ὦ Γιάγκο μου . . . καὶ τὸν φιλῶ γιὰ πένθος ! . . Εἶναι κατάμυρος κι' αὐτὸς σὰν τὴν καρδιά μου . . Ἄχ ! Γιουσοῦφ !

ΓΙΟΥΣΟΥΦ Κυρά μου, φῶς μου, μάτια μου . . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ Αὐτὰ τὰ χεῖλη σου, Γιουσοῦφ, μὲ σφάζουνε . . Τί κόκκινα ποῦ εἶναι . . . ἄχ . . . (Τὸν φιλεῖ εἰς τὰ χεῖλη)

ΓΙΟΥΣΟΥΦ. Εἶναι τὸ στόμιον τοῦ κχιμνιοῦ ποῦ κτίει μέσα μου. Ἐεγείλισε, κυρά μου, ἡ φωτιά καὶ βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλη . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ Ἄχ ! Γιατὶ νὰ μὴν εἶναι μαῦρα καὶ αὐτά .

ΓΙΟΥΣΟΥΦ Στάτο, κυρά μου, νὰ τὰ κρύψω . . . (Τὰ κολλᾷ ἐπὶ τῆς παρειᾶς τῆς)

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ Ἄχ, ἔτσι ντὲ νὰ μὴ τὰ βλέπω, ν' ἀγιάση ἡ ψυχοῦλά σου . . .

ΓΙΟΥΣΟΥΦ Στάτου καὶ κάποιος ἔουγεται . . . (ἐγείρεται.)

ΣΟΦΙΑ (Ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ βάθους.) Τὰ κόλλυθα ἔβράσανε.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ἄχ ! Γιατὶ γιάγκο μου, τὰ κόλλυθά σου ἔβράσανε. (Τῇ Σοφίᾳ.) Βάλ' τα νὰ στεγνώσουνε λιγάκι καὶ ὕστερα βάλ' τα ἔς τὸ δῖσκο καὶ φέρ' τὰ μου ἐδῶ.

ΣΟΦΙΑ. Καλά. (Ῥίπτουσα λοξὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ Γιουσοῦφ ἐξέρχεται.)

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. Ἄχ ! εἶδες Γιουτουράκι μου . . . τὰ κόλλυθά του ἔβράσανε ! . .

ΓΙΟΥΣΟΥΦ Ἄς βράσανε, κυρία μου, εἴ βράσανε . . . Ἐσὺ τὰ νειάτα σοῦ λυπήσου καὶ μαζὺ μ' αὐτὸ καὶ μένανε . . .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ (Μὲ τὸν τόνον δι' οὗ ἡ Γαλάτεια λέγει πρὸς τὸν Ρέννον : « διατὶ νὰ ἐπανέλθῃς Ρέννε ; ») Γιατὶ νάρθῃς ἔς τὸ σπίτι μου, Γιουσοῦφ ; Γιατὶ νάρθῃς ; Εἶσαι ὁ πρῶτος ἄνδρας ποῦ ἐπάτησε τὸ πόδι του ἐδῶ . . Ἄχ, ἐν ἀντέγω ἡ φτωχή . . . Γιουσοῦφ μου, ἐρελλάθηκα, πεθαίνω . . . Τὸ κρῖμα ἔς τὸ λαιμό σου . . . (Ἐγείρεται καὶ ὀρμῆ πρὸς τὰ δωμάτια τῆς.)

ΓΙΟΥΣΟΥΦ Πῶς τὴν λυποῦμαι τὴν καυμένη τὴν κυρά . . . Νέκ γυναῖκα, τρυφερή, νὰ μείνη δίγως ἄνδρα ! (Προχωρεῖ καὶ εἰσέρχεται εἰς τὰ δωμάτια τῆς Μαγδαληνῆς.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΣΟΦΙΑ εἶτα ΜΑΣΤΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ καὶ ΣΟΦΙΑ

ΣΟΦΙΑ. (Εἰσέρχεται ἐπ' τοῦ ἀντιθέτου μέρους κρατοῦσα δίσκον μετὰ κολλύβων.) Ἔτιμα . . . Μπα ! ποῦ εἶναι ; . . . Θὰ 'πῆγε πάλι νὰ προσευχηθῆ . . . Μὰ τί γυναῖκα ὑπερβολικὴ . . . Ναί, δὲν σοῦ λέω, ἔχασε τὸν ἄνδρα της, μὰ ἔτσι πάλι . . . Δύω λεπτὰ δὲν δίνει γιὰ κανένα . . . Μνῦρος τῆ: φαίνεται ὁ κόσμος ὅλος . . . Οὔτε πῶς ἔχει κόρη συλλογίζεται, οὔτε πῶς βιάπτει τὴν υἰεῖαν της, οὔτε τίποτα . . . Σάμπως αὐτὴ μονάχα εἶγε ἄνδρα καὶ τὸν ἔχασε . . . Τί νὰ εἰπῶ κ' ἐγὼ δὲν 'ξέρω . . . (Κτύπος εἰς τὴν θύραν.) Ἐμπρός !

ΜΑΣΤΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. (Εἰσέρχεται κρατῶν μαῦρον σταυρὸν μνημματος.) Πολλὰ τὰ ἔτη σας.

ΣΟΦΙΑ. Καλῶς τὸν Μαστραποστολή.

ΜΑΣΤΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Σὰς ἔφερα τὸν σταυρό . . . Ἀργησα λίγο μὰ τὸν ἔκανα περίφημο.

ΣΟΦΙΑ. Αἶ μὰ καίρος ἦταν πειά. Αὔριον κλίνουν τρεῖς μῆνες ποῦ ἀπέθανεν ὁ μπαμπᾶς . . . Νά, ἔχουμε ἐτοιμάσει καὶ μνημόσυνο . . .

ΜΑΣΤΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Ζωὴ σὲ λόγου σας . . . Νὰ ζήτετε νὰ τὸ θυμᾶσθε . . . Ἦταν καλὸς ἄνθρωπος ὁ μακαρίτης . . . Ἀκόμη μοῦ φαίνεται πῶς τὸν βλέπω ἔμπρός μου . . . Χρυσὸς ἄνθρωπος . Ἐσύ μοῦ ἔλεγε, Μαστραποστολή, θὰ μοῦ φτειάσης τὸ σταυρό . . . κ' ἐβγῆκεν, ὁ ἄμοιρος, ἀληθινός . . .

ΣΟΦΙΑ. Αἶ, τί νὰ γίνῃ . . . ἔτσι ἦτανε γραφτό, νὰ τὸν χάσουμε ἄνωρίς . . . Ἡ καῦμενη ἡ μαμᾶ πάει νὰ τρελλαθῆ. Τρεῖς μῆνες πέρασαν καὶ τὸν κλαίει σὰν νὰ πέθανεν ἐχθές . . . Φοβοῦμαι μήπως πάθῃ τίποτα, κ' ὕστερα τί θὰ γινῶ, δὲν 'ξέρω !

ΜΑΣΤΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Αἶ, μὰ δίκηο ἔχει νὰ σοῦ πῶ . . . Τί ἄνδρα ἔχασε καὶ νὰ μὴ τὸν θυμᾶται . . . Ἀγοπημένο ἀνδρόγυνο . Ὅλος ὁ κόσμος εἶχε νὰ κάνῃ μὲ τὴν ἀγάπη τους . . .

ΣΟΦΙΑ. Μὰ ἔτσι πάλι . . . Νά, τώρα πάλι κάπου θὰ εἶναι καὶ θα κλαίῃ μὲ τὴ κάδρο του 'ς τὰ χέσια . . .

ΜΑΣΤΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. (Συγκοινημένος) Ἡ φτωγὴ ! . . .

ΣΟΦΙΑ. Τώρα μάλιστα ποῦ θὰ ἰδῆ καὶ τὸν σταυρό, θὰ χαλάσῃ τὸν κόσμο . Πῶς νὰ κάνουμε . . . Ἦλθανε, βλέπεις, ὅλα μαζί . . . Τὸ μνημόσυνο . . . ὁ σταυρός . . .

ΜΑΣΤΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Αἶ, μὰ τί νὰ γείνη ! . . . Τώρα ποῦ εἶμαι κ' ἐγὼ ἐδῶ θὰ τὴν καθητυχάσουμε . . . Κάνε καὶ τοῦ λόγου σου κουράγιο . . . Φώνηξέ την.

ΣΟΦΙΑ. "Αχ, κύριος οἶδε τὶ φωναῖς θὰ βάλῃ πάλι . . . (Καλοῦσα) Μαμᾶ . . . Μαμᾶ . . . Γιουσοῦφ . . . Καλὲ Γιουσοῦφ . . . Φατμέ . . .

ΜΑΣΤΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ, Μὰ τί, χαρέμι ἔχετε ἐδῶ ;

ΣΟΦΙΑ. "Οχι, εἶναι ὁ ὑπηρέτης μας . . .

ΜΑΣΤΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Μὰ ἐγὼ ἄκουσα δύο . . .

ΣΟΦΙΑ "Ενας εἶναι . . .

ΜΑΣΤΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Μὰ τότε ἢ εἶναι ἀρσενικοθήλυκος ! .

ΣΟΦΙΑ. (Μὴ δοῦσα προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Μαστραποστόλη.) Μαμᾶ . . . Φατμέ . . . Μὰ τί ἔγεινε ; . . . Γιουσοῦφ ! . Μπᾶ σὲ καλό σας . . . (Εἰσέρχεται εἰς τὸ πρὸς τὰ ἀριστερὰ δωμάτιον ὀπόθεν μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει.) Κανέννας . . . τί θὰ εἰπῆ αὐτό . . . (Εἰσέρχεται εἰς τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ δωμάτιον ὀπόθεν ἀκούεται ἡ φωνὴ της: «Μαμᾶ ! Μαμᾶ !» Μετ' ὀλίγον βάλλει κραυγὴν καὶ ἐξέρχεται κρατοῦσα ἐπιστολήν.) Τι σημαίνει τοῦτο ;

(Εἰσέρχεται ἡ κ. Παπαρδέλη)

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Μὲ συγχωρεῖτε, ἔξεγασα τὴν ὀμβρέλλαν μου . . .

ΣΟΦΙΑ Περᾶστε, κυρία Παπαρδέλη . . . (Ἀποσφραγίζει τὴν ἐπιστολήν, τὴν ἀναγινώσκει τροχάδην ἐν νευρικῇ ταραχῇ καὶ ἐπὶ τέλους βάλλουσα κραυγὴν πίπτει λιπόθυμος) Ἄ ! . . .

ΜΑΣΤΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. (Τρέχων πρὸς βοήθειαν τῆς Σοφίας.) Χριστὸς κχί Παναγία ! . . .

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Θεέ μου ! Τί συμβαίνει ; . . . (Λαμβάνει τὴν ἐπιστολήν καὶ τὴν ἀναγινώσκει μεγολοφῶνως.) «Σοφία μου.—Μακρυά, σὲ τόπον ἔρημον, μὲ τὸν Γιουσοῦφ ποῦ εἶναι μαῦρος καὶ αὐτὸς σὰν τὴν καρδιά μου, πηγαίνω μὲ τὰ δάκρυα ἔς τὰ μάτια μαύρη πρηγοσιὰ νὰ εὔρω. — Ἡ μητέρα σου » (Πίπτει ἡ ἐπιστολὴ ἐκ τῶν χειρῶν της)

ΜΑΣΤΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. (Κινεῖ μετ' εἴκτου τὴν κεφαλὴν του.) Καὶ φαίνονταν ἀγνή σὰν Παναγία ! . . . Τί γίνηκεν ἡ τόση της ἀγνότης ;

ΠΑΠΑΡΔΕΛΗ. Ἠμαυρώθη, γέρω μου, μαζὺ μὲ τὴν ἰδίαν ! .

(Προχωρεῖ πρὸς τὴν Σοφίαν ἐνῶ πίπτει ἡ αὐλαία.)